

Blajburg u Potočarima

By [Nebojsa Malic](#)

Global Research, March 17, 2010

[Sivi Soko](#) 16 March 2010

In-depth Report: [THE BALKANS](#)

(Спомен-плоча у Блајбургу, са усташком шаховницом и муслиманским полумесецом, посвећен "невиним жртвама".)

Крајем фебруара, Арапска телевизија Ал-џазира направила је [репортажу](#) о Радовану Караџићу, са све интервјуом. Прилог од неких четрдесетак минута почиње редовима зелених табута, наричућих Муслиманки, и имена на споменику у Поточарима. Веле, Срби су извели преко осам хиљада невиних, ненаоружаних цивила и стрељали их, малтене пред кућама. Нема везе што то није истина – у арапском свету, а и шире, мисле да се баш то десило. Од ове фиктивне Сребренице је направљен симбол за цели рат у БиХ: злочиначки Срби из чиста мира и мотивисани мржњом убијају невинне, ненаоружане, мирољубиве Муслимане док Запад мирно посматра "геноцид."

Годинама се узимало здраво за готово да је број жртава рата у БиХ био око 250.000, углавном Муслимана. Извештај демографа Хашке инквизиције (Ева Табо и Јакуб Бијак) из 2003. у ком се наводи да је укупан број жртава био око 100.000, дуго је био сакривен од јавности. Када је споменут, крајем 2004, изазвао је буру порицања у медијима и најава да ће званични извештај, на ком је радила комисија Мирсада Токаче, поставити ту цифру на 150.000. То се, међутим, није десило, и Токачина коначна бројка била је 97.000. Занимљиво је, међутим, да се, упркос тој значајној корекцији броја жртава рата, и у Токачиној студији тврди да је број страдалих у Сребреници осам хиљада!

А ево шта кажу [чињенице](#). Од 7.661 несталих на списку Трибунала, за које се тврди су погинули после пада Сребренице у Јулу 1995, њих 5.371 су припадници Армије БиХ. Идентификовани су посмртни остаци 3.837 особа. Од тога су 3.602 мушкарци старости 15-65 година, 201 мушкарци преко 65 година, 9 дечаци млађи од 14 година, 11 жене, а 14 особе непознатог пола и узраста. Истраживачи Трибунала нашли су 448 повеза за очи и 423 повеза за руке, што указује на стрељања. Закључили су да је 1.785 лица сигурно а 169 вероватно убијено ватреним оружјем, 67 је погинуло од шрапнела, 11 од ватреног оружја и шрапнела, 6 од трауме, а за 1.441 узрок смрти је непознат.

Од "осам хиљада цивила" стижемо прво до 5.300 војника, 3.800 идентификованих тела, 1800 жртава ватреног оружја, и око 450 стрељаних. А цело време стоји чињеница да су жене и деца, које су "храбри борци" 28. дивизије и осталих формација под командом Насера Орића оставили у бази УН у Поточарима, безбедно превезени до Тузле камионима и аутобусима које је од цивилног српског становништва за ту сврху реквирирала ВРС. Какав је то "геноцид" у којем цивили, жене и деца остану на животу?

Ствари додатно компликују чињенице да се 3.000 људи са списка несталих налазило на бирачким списковима у БиХ 1996. Или се радило о зборној крађи (мртви гласају!) или ти људи у ствари нису мртви! Миливоје Иванишевић ("Лична карта Сребренице") оптужује власти у Сарајеву да су у спомен-центру у Поточарима сахрањивале људе који су умрли давно пре рата, као и борце погинуле пре јула 1995. Бугарски истраживач Жерминал Чивиков доводи у сумњу сведочење Дражена Ердемовића, човека чије сведочења је у темељу сваке пресуде за Сребреницу у Хагу; Чивиков у својој књизи "Крунски сведок" показује да просто није било физички изводљиво да Ердемовић и његове колеге за једну ноћ побију онолико људи колико је наведено у сведочењу (1.200). На локацији коју је Ердемовић навео нађено је 127 лешева. Генерал Крстић, који је први осуђен за "саучеснство у геноциду" није био ни близу Сребренице, већ је команду над Дринским корпусом преузео 20. јула 1995! Момир Николић, још један "крунски сведок" у десетак процеса о Сребреници, разобличен је као лажов – али су његова сведочења свеједно остављена на снази! А Трибунал је у својим пресудама навео да, иако је "немогуће са сигурношћу утврдити шта се заста десило", судије свеједно "верују да је убијено 8.000 људи." Али у праву није битно шта ко верује, већ шта ко може да докаже. А "геноцид" у Сребреници нити је доказан, нити је доказив, јер се није десио.

(Спомен-плоча у [Блајбургу](#), са усташком шаховницом и муслиманским полумесецом, посвећен "невиним жртвама".)

У лето 1992. године, британски новинари монтирали су слику тешко болесног Фикрета Алића, који се налазио у избегличком логору Трнопоље, тако да изгледа као заточеник нацистичких логора смрти. По западним медијима се говорило о "Белсену '92" и Србима као новим нацистима. Иако је лист који је објавио анализу трнопољске обмане натеран да банкротира тужбом за клевету (мада је британски судија рекао да нико не оспорава истину анализе, већ само тврдњу да су то репортери урадили са злим намерама!), истина је изашла на видело и данас се о Фикрету Алићу и "логорима смрти" више и не говори. Али зато се инсистира на Сребреници, као "највећем злочину у Европи од Хитлера."

У Поточарима, где је некад била база Холандских миротвораца, изграђен је велики спомен-центар. На свечаном отварању је био бивши амерички император Клинтон, то оличење искрености и врлине. Нема везе што је народ у Федерацији БиХ гладан, што муслимански повратници у Сребреницу немају посла, важно је било да се направи огромно светилиште у Поточарима. Да "освета постане правда" како каже посвета на арапском. Да лаж о "геноциду" постане истина. Баш како приказује Ал-Џазира.

Крајем 2. светског рата, приликом повлачења из Југославије, један број Усташа и домобрана заробили су у Корушкој партизани. Енглези су такође предали неколико хиљада заробљеника Титу. Партизани су неколико хиљада тих заробљеника стрељали у селу Блајбург, баш као што су од 1944. па надаље стрељали десетине хиљада "народних непријатеља" по Србији, рецимо. Али, усташка емиграција и католичка црква су од Блајбурга после рата направиле светилиште, а данашња хрватска историја назива повлачење Усташа "крижним путем" и тврди да је у Блајбургу убијено 60.000 људи (!). Ево како то објашњава енглески историчар Д.Б. Мекдоналд:

Преувеличавање броја мртвих у Блајбургу имало је више нивоа значења. Прво, Хрвати су тиме постали жртве Срба/комуниста, што им је омогућило да оспоравају геноцид над Србима у Јасеновцу тезом о

геноциду над њима самима. Друго, омогућило је Хрватима да се дистанцирају од Срба и комунистичког режима који је починио масакр, и тако прикажу Хрватску као невољну чланицу СФРЈ, више затвореника него конститутивну нацију. Треће, кроз тај масакр Хрвати су прешли свој "крижни пут," како се то често описивало у хрватским текстовима. (Balkan holocausts?: Serbian and Croatian victim-centered propaganda and the war in Yugoslavia, David Bruce MacDonald, Manchester University Press, April 19, 2003)

Паралелно са дизањем броја жртава Блајбурга, ишло се са смањивањем броја жртава Јасеновца, да би се успоставила морална једнакост Усташа и "Србокомуниста" (које је водио Хрват Броз...), па чак и дотле да су Усташе проглашаване стварним жртвама, јер ето Јасеновац је био радни логор у којем су Јевреји убијали сами себе а Срба није ни било...

Чак је Стјепан Месић, који тешко да се може назвати србофилом, својевремено изјавио да је Блајбург [усташки фестивал](#) о државном трошку, као и да су они у Јасеновцу жртве, а у Блајбургу јасеновачки џелати. Па ништа.

Баш као што су у Блајбургу усташе направиле светилиште да од себе направе жртву (на страну сад што је инсинуација "крижног пута" најгоре бохољуљење), тако је у Поточарима направљено светилиште лажном "геноциду", како би се једна агресивна идеологија – чије је инсистирање на унитарној босанској држави у којој би не-муслимани били мањине и довело до грађанског рата – камуфлирала ореолом жртве. Иде се чак дотле да се овај "геноцид" ставља раме уз раме са холокаустом, као што је то [прошле године урадио](#) верски поглавар БХ муслимана, Мустафа Церић.

Блајбург у Поточарима јесте симбол рата у БиХ, мада не онако како су његови творци намеравали. Он представља врхунац манипулација и лажи, који вређа не само жртве Хитлеровог "коначног решења" већ и здрав разум.

The original source of this article is [Sivi Soko](#)
Copyright © [Nebojsa Malic](#), [Sivi Soko](#), 2010

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: [Nebojsa Malic](#)

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted

material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca